

ՄՏԱԻՈՐԱԿԱՆ ԿԵԱՆՔ

Գաղութները շատ ունինք, գրեթե բազմաթիվ ժողովուրդներու և երկրներու մէջ... Մարտի 11-ին Սահմանադրութեան 10-րդ հոդոցով...

ՄԵՐ ՊԱՏՄՈՒԹԵԱՆ ԴԱՐ (ՅՈՒՐԱՅԵՏՐԵՍ)

Երկամօրուս, սպիտակամորթ, նիւհար ու քիչ մը տկարակամ անձ մըն էր պատմութեան մեր ռուսացիները...

ԱՆՑՆԻԼ ՀՊԱՐՏ ՈՒ ՄԷԿԻՆ...

... Այս բոլոր մանեկները, հերոսական խոյանքներով և արեւանակա ճակատներով...

Այս վերջին մարզին մէջ կ'ընդհանրուի մեր հարիւր յիսուսեալ հազարի հասնող ստուար թուով կը նշանակէ Հայաստանի ու իր մտակալ երկրներէն յետոյ երկրորդ կեդրոնը...

Արեւի զաղութներու նման այս զաղութը չունի տնտեսական ազդեցիկ նիւթապէս բարգաւաճելու միջոցներ զգուար է պատկերասրահները...

Կը կարծենք որ տուեալներն են ասոնք որ յոյսեր կուտան ու ժողովուրդին այս զաղութին հոգեկան ապրումները...

Պետութիւն չենք, եւ իւրաքանչիւր զաղութ ինքը պիտի մտածէ իր կարելիներուն մասին...

Այս ինքնավստահ շնչող եթէ իւրացուի մեր զաղութի փոքրաթիւ մտաւորականութեան կողմէն...

Անհատը որքան որ ալ ուժեղ, այնուամենայնիւ միշտ կը կաղայ մէկ կողմի վրայ...

Առաջին առթիւ կարելի էր գրականութեան շուրջ համախմբուիլ Որոշում երեկոյ մը շարժումներու մէջ...

Մենք կը հաւատանք որ այս մտածուած ալ կը գտնայ ձեռնարկ մեր մէջ, Սահայն որքան շուտ այնչափ...

Պայման է անշուշտ գաղափարական շունչն ու երկրասարդական թափումը...

ՍԻՒՐԻՈՅ ՀԱՆՐ. ՆԱԽԱԳԱՅԻՆ ԿԵՆՏՐՈՒ ԱՅՍՈՐ Այսօր, կեօրեալ առաջ, Գաղափարի սէջ...

Ան ան, արմատախիլ ընկնու համար այդ վտանգը բաժնի, արտօրի ու ժանտեան պատիժ զորմ էր բոլոր անոնց համար...

Թերեւ այդ էր պատճառը, որ մինչև վերջն ալ վարժարանին մէջ մեզի համար ազգային պատմութիւնը մնաց օտարալեզու պատմութիւն...

Պետը չտեսնած առանձնապէս պարագայ մը, որ փոքրիկ տղու մեր շրջանակին մէջ օրերով շարունակ, զուարթ միանգամայն հետաքրքիր խօսակցութեանց նիւթ գործած էր...

Յարգելով քաղաքական խառնամբր ըմբոստի մը անագորոյն պայմանները, վարժարանին տեսչութիւնը պատշաճ կան զաստիճակին մէջ...

Մենք վայն կը սիրէինք բոլոր դասերի աւելի, ան կարողական անձակութիւն կը նմանէր, որուն մէջ պահուած է տեսիլքին հրաշալի գանձը...

Ան աւելի կը պատմէր քան պատմելու տարր։ Ան արդէն կարիք չիկար աւտար, որովհետեւ լուսնի թիւն իսկ աւելի խորհրդաւոր ու զարեւոյթի չէր ըլլար...

Ան աւելի կը պատմէր քան պատմելու տարր։ Ան արդէն կարիք չիկար աւտար, որովհետեւ լուսնի թիւն իսկ աւելի խորհրդաւոր ու զարեւոյթի չէր ըլլար...

Ան աւելի կը պատմէր քան պատմելու տարր։ Ան արդէն կարիք չիկար աւտար, որովհետեւ լուսնի թիւն իսկ աւելի խորհրդաւոր ու զարեւոյթի չէր ըլլար...

Ան աւելի կը պատմէր քան պատմելու տարր։ Ան արդէն կարիք չիկար աւտար, որովհետեւ լուսնի թիւն իսկ աւելի խորհրդաւոր ու զարեւոյթի չէր ըլլար...

Ան աւելի կը պատմէր քան պատմելու տարր։ Ան արդէն կարիք չիկար աւտար, որովհետեւ լուսնի թիւն իսկ աւելի խորհրդաւոր ու զարեւոյթի չէր ըլլար...

Այսպէս մէկին ու հպարտ, շալկած կակիծն իրարու, Գոյը, իրիկուն մը անցնինք ստուերներու պէս երկուն...

Թո՛ղ մոլեղնի մեր ետև հայրուքը վատ խուժանին, Իսկ մենք ժպտինք բարութեամբ, ներքնք, ներքնք բոլորին...

Մենք՝ տարագնաց ամուսնի, շող մ'արեւն մեզ նարոտ, Մեկինքն ալ ալ չգտնանք աշխարհն այս մութ ու ցեխոտ...

Այսպէս մէկին ու հպարտ, շալկած կակիծն իրարու, Գոյը, իրիկուն մը անցնինք ստուերներու պէս երկուն...

Ինչպէս որքան անձ կ'երկարին թափով, Շրթներս կը հեծն լուսեր անձանթ, Կը զգամ էակ մ'ինձի այնքան մտա՛ կարծես պիտ գրեմ անվերջ կարօտով...

Կ'ուզէի ըլլա՛ր Աստուած մը հեռուն, Կ'ապրոյտներու մէջ կ'ապրոյտ շարժում, Կ'ուզէի կոյս մը ըլլար թոնակալով, Համարեք բառերը իմ արթններուն...

Մէն մի պահուն կանաթն շունչ մը կ'ենէ կերթայ, Զգուշութե՛ն, շատը գացեր, թիւ կը մնայ, Թիսունդ անցա, Նայ՛ դեռ դուն բունի մէջ ես, Գուցէ աստ հինգ աւուր մէջ արթնանա՛մ ըսես:

Ակիտո՛ս անոր որ մեկնեցա ոչինչ ըրած, Հնչեց փողը երթին, դեռ ինք բոս չէ կապած, Արշալոյսի անուշ թունը ճամբորդութեան, Գատնա կըլլայ ամենէն ետմնացութեան:

Ամէն ով որ աշխարհ եկաւ բան մը չի՛նեց, Անցաւ գնաց չէրք ուրիշ մարդու ձգեց, Այն ուրիշն ալ եկաւ տարբեր ճամբայ բռնեց, Եւ ոչ մէկը այս շէնքը, բայց, զուր-ս հանեց, Բարի կամ չար բոլոր մարդիկ պիտի մեռնին, Երեւէ՛կ այն՝ որ կերթայ բարեաց գունդն չի ձեռնի:

Կանաթը ձեւն է, Թուլիսի արեւը՝ վրան, Ի՞նչ մնացեր, պարտը զո՛ւն ինքնահաւան, Զեքող պարագո՛ւմ շուկան գացող դուն, Վախեամ որ չի դառնաս թաշկենակը իջուն, Ամէն անոր որ քանքներին կանանց կուտեն, Հասկաբարկներ պարտին ըլլալ կալին առնն:

Որով՛յնն է մարդու կեանքին հիմը անշուշտ, Եթէ քալ բնականն ի՞նչ վայն ու փոյթ, Եթէ բացուի առանց կրնալ զոցուելու, Այն ժամանակ յոյս չի մնար ա՛յն ապրելու:





